

การสร้างความรู้ด้วยตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ
ระดับประถมศึกษาในศตวรรษที่ 21

CONSTRUCTIVISM IN ENHANCING ENGLISH SKILLS IN CENTURY 21st
FOR ELEMENTARY SCHOOL

Received: May 21, 2022

Revised: June 10, 2022

Accepted: June 16, 2022

นัยนา ถาวรายุศม์¹

Naiyana Tharvarayus¹

¹อาจารย์โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

¹Instructor of Srinakharinwirot University Prasarnmit Demonstration School (Elementary), Thailand

¹Corresponding author, E-mail: nai5.2.22na@gmail.com

บทคัดย่อ

ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) มาจากทฤษฎีพัฒนาการทางเชาว์ปัญญาของเพียเจต์ (Piaget) และวัฒนธรรม สังคม และภาษาของวิกทอทสกี (Vygotsky) เป็นทฤษฎีว่าด้วยเรื่องการเรียนรู้ การเกิดขึ้นที่อยู่ในบริบทของผู้เรียนได้สร้างความรู้ ขณะที่ได้รับประสบการณ์ในสถานการณ์ต่างๆ เช่น การดู การฟัง การชิม การดม หรือการสัมผัส อีกหนึ่งความสำคัญของการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองคือ ความรู้ใหม่ที่มนุษย์รับเข้ามาผสมกับความรู้อันเดิมที่มีอยู่ ถ้าไม่สมดุลจะมีการปรับโครงสร้างทางปัญญา รวมถึงสังคมและภาษาเป็นปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมให้มนุษย์มีพัฒนาการที่สมบูรณ์แบบจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า การสร้างความรู้ด้วยตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษส่งผลให้ประสิทธิภาพในทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของผู้เรียนนั้นสูงขึ้น จากกิจกรรมต่างๆ ที่จัดขึ้นสำหรับผู้เรียนในระดับประถมศึกษา เช่น การฟังเพลงภาษาอังกฤษ การพูดคุยกับอาจารย์ชาวต่างชาติ การอ่านและเขียนอีเมลตอบกลับจากเพื่อนชาวต่างชาติ ฯลฯ จึงมีความจำเป็นที่ครูผู้สอนควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติและพัฒนาทั้งปัจจัยภายใน คือ ด้านปัญญา ปัจจัยภายนอก คือ ด้านสังคมอย่างต่อเนื่อง บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับความหมายและแนวคิดทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง กลวิธีการสร้างความรู้ด้วยตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน การประยุกต์ใช้ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 จะเป็นการเพิ่มศักยภาพให้กับตัวผู้เรียนเองรวมถึงให้ความสำคัญกับบทบาทของครูผู้สอนถือเป็นปัจจัยแวดล้อมที่มีอิทธิพลโดยตรงต่อผู้เรียนอีกประการหนึ่ง นอกจากนี้ข้อมูลที่ได้ยังเป็น

องค์ความรู้สำหรับบุคลากรทางการศึกษา ผู้ที่เกี่ยวข้อง และผู้สนใจที่จะศึกษา เพื่อให้มีความเข้าใจในการเรียนรู้และแนวทางในการส่งเสริมพัฒนาพฤติกรรมในการสร้างความรู้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพและก่อให้เกิดประโยชน์ต่อวงการศึกษาคืบต่อไป

คำสำคัญ : การสร้างความรู้ด้วยตนเอง, กลวิธีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง, ทฤษฎีพัฒนาการทางเชาวน์ปัญญา

ABSTRACT

Constructivism is based on intellectual development theory of Piaget and culture, social and language of Vygotsky. In constructing knowledge, new knowledge is mixed to the old one. If it is not balanced, it will adapted the intellectual structure. Moreover, social and language is the factor to enhance humans to be the perfect development. From the document and the research, Constructivism in studying English can make students in listening, speaking, reading and writing efficiently from the activities in elementary level. It is necessary that teachers should enhance students to practice and develop in intelligence and society. The article aims to give knowledge in the meaning and the theory of Constructivism. Constructivist Mechanism in listening, speaking, reading and writing including the application in constructing the theory of Constructivism to enhance learning skills in the 21st. That can multiply the students' potential and teachers' role. In addition, benefit is for teachers, educational and concerned people to understand in learning ways and developing behavior in Constructivism efficiently in education the most.

Keywords: Constructivism, Constructivist Mechanism, Intellectual Development Theory

บทนำ

ด้วยความก้าวหน้าในด้านต่าง ๆ ของโลกปัจจุบันพร้อมกับการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะเป็นค่านิยม วิธีการดำเนินชีวิต หรือวัฒนธรรม กลุ่มภาคีเครือข่ายเพื่อทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 (The Partnership for 21th Century Skill. 2009: อ้างถึงใน เบญจวรรณ และคณะ. 2559: 214) ได้มีการกำหนดกรอบแนวคิดสำหรับการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ไว้โดยกรอบแนวคิดนี้มีความสำคัญอย่างมากและในที่สุด

จึงกลายเป็นยุทธศาสตร์ที่สำคัญเพื่อพัฒนานักเรียนในการเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ไม่ว่าจะเป็น การรู้จักคิด การรู้จักทำงาน การรู้จักการเรียนรู้ การรู้จักการแก้ปัญหา รวมถึงการรู้จักการสื่อสารที่ดี ในศตวรรษที่ 21 นี้เป็นการยึดผลลัพธ์ของผู้เรียน คือ เมื่อเรียนแล้วจะต้องมีความเชี่ยวชาญในวิชาไม่ว่าจะเป็นภาษาอังกฤษ การอ่าน หรือศิลปะในการใช้ภาษา) รวมไปถึงการนำเนื้อหาเหล่านั้นมาประยุกต์ใช้ให้เข้ากับเป้าหมายที่สร้างสรรค์และทำให้เกิดประโยชน์สูงสุด (เบญจวรรณ และคณะ. 2559: 214)

การเสริมสร้างทักษะในศตวรรษที่ 21 จึงเป็นอีกหนึ่งความสำคัญสำหรับการเรียนรู้ร่วมกันของครูผู้สอนกับผู้เรียนบนพื้นฐานของแนวคิด กระบวนการในการเรียนรู้ที่ให้ความสำคัญว่าความรู้ และ กระบวนการในการหาคำตอบสำคัญกว่าคำตอบ โดยทั้งหมดนี้ใช้แนวความคิดมาจาก ทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 เพื่อรับกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นสู่ระบบใหม่ในโลกของการเรียนกับความจริงในการเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ มุ่งเน้นที่การพัฒนาทักษะทางการคิด ทักษะการแก้ปัญหา ทักษะการสื่อสาร แรงจูงใจในตนเอง ตลอดจนความตระหนักในสภาวะแวดล้อมของนักเรียน (สุริยาพร นพพรเศรษฐกุล. 2561:2)

จากแนวคิดทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) ที่เน้นให้ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอน มีโอกาสในการสร้างความรู้ โดยมีการเชื่อมโยงจากประสบการณ์เดิมเข้ากับประสบการณ์ที่กำลังมีส่วนร่วมในปัจจุบันไปพร้อมกับการมีปฏิสัมพันธ์กับบริบทรอบตัว ได้แก่ ครู เพื่อน สิ่งแวดล้อม สารสนเทศ สื่อการเรียนการสอน รวมไปถึงภาระงานที่กำลังปฏิบัติ โดยต้องอาศัยความคิด ความจำ และการลงมือปฏิบัติ โดยทั้งหมดนี้เรียกว่า การเรียนรู้ ที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถสร้างความรู้ด้วยตนเองได้ (Ertmer; & Newby. 2013: 55) ทั้งนี้ในการจัดการเรียนการสอนของวิชาภาษาอังกฤษด้วยการนำแนวคิดมาใช้ รวมไปถึงการจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้และพัฒนาในทักษะที่มีความคล้ายกับสภาพจริงในสังคม นั่นถือว่าการตอบใจทฤษฎีที่ว่าด้วยเรื่องการทำอย่างไรเพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะชีวิต (อัญชลี จันทร์เสม และคณะ. 2559: 117)

กระบวนการจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 เน้นไปที่ผู้เรียนเป็นสำคัญ ทั้งรูปแบบการจัดกิจกรรม โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมและการวัดผลที่หลากหลาย ให้มีความสอดคล้องกับในสนใจและความถนัดของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนากระบวนการคิด สร้างสรรค์ความรู้ด้วยตนเอง โดยมีปฏิสัมพันธ์แบบมีส่วนร่วมกับผู้สอนและผู้เรียนด้วยกัน สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง (บุญเลี้ยง ทุมทอง. 2556: 270; พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์และเพยาวี ยินดีสุข. 2556: 25; อภรณ์ ใจเที่ยง. 2553: 84; วาสนา กิรติจำเริญ. 2560: 62)

ในส่วนของทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ของทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษมีความเกี่ยวข้องกับทักษะการเรียนรู้แห่งศตวรรษที่ 21 คือ ทักษะ 4Cs สามารถอธิบายได้ 4 ทักษะประกอบด้วย 1) ทักษะการคิดวิเคราะห์ (Critical Thinking) ผู้เรียนจำเป็นที่จะต้องคิดวิเคราะห์ด้วยตนเองเพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่โดยไม่ลอกเลียนแบบความคิดของผู้อื่น 2) ทักษะการสื่อสาร (Communication)

ผู้เรียนย่อมต้องมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนและครูผู้สอน ไม่ว่าจะเป็นการมีส่วนร่วมในการถาม และการตอบในชั้นเรียน การเสนอความคิดเห็นใหม่ ๆ หรือแม้กระทั่งการให้ผลสะท้อนกับผู้เรียนด้วยตนเอง เป็นสิ่งที่ควรส่งเสริมให้เกิดกับผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง 3) ทักษะด้านการร่วมมือ (Collaboration) จะเห็นได้จากในชั้นเรียนที่มีการทำงานกันเป็นคู่หรือกลุ่ม เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงการช่วยเหลือ การแก้ปัญหา และการรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น รวมถึงการแสดงความคิดเห็นของตนเองเพื่อให้กลุ่มเกิดการยอมรับหรือปฏิเสธถ้าความคิดเห็นนั้นไม่ก่อให้เกิดประโยชน์กับส่วนรวม และ 4) ทักษะด้านความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) ที่ควรส่งเสริมให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนทุกคนเนื่องจาก ในโลกเราทุกวันนี้ต้องการมนุษย์ที่มีความคิดสร้างสรรค์ในการสร้างนวัตกรรมใหม่ ๆ เพื่อเป็นการตอบโต้ภัยกับการใช้ชีวิตในแนววิถีใหม่และรายล้อมไปด้วยเทคโนโลยีที่ก้าวหน้าและทันสมัยอย่างไม่สิ้นสุด

จากข้อมูลดังกล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 จะเป็นการเพิ่มศักยภาพให้กับตัวผู้เรียนเองรวมถึงให้ความสำคัญกับบทบาทของครูผู้สอน แสดงให้เห็นถึงศักยภาพในด้านของปัญญา การปฏิบัติงาน ความคิด ความสร้างสรรค์ที่เท่าทันต่อโลกในปัจจุบัน การเรียนรู้เหล่านี้ไม่ได้ถูกจำกัดอยู่ภายในห้องเรียนเพียงอย่างเดียว แต่การสื่อสารและร่วมงานกับบุคคลอื่น ถือเป็นปัจจัยแวดล้อมที่มีอิทธิพลโดยตรงต่อผู้เรียนอีกประการหนึ่ง นอกจากนี้ข้อมูลที่ได้ยังเป็นองค์ความรู้สำหรับบุคลากรทางการศึกษา ผู้ที่เกี่ยวข้อง และผู้สนใจที่จะศึกษา เพื่อให้มีความเข้าใจในการเรียนรู้และแนวทางในการส่งเสริมพัฒนาพฤติกรรมในการสร้างความรู้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพและก่อให้เกิดประโยชน์ต่อวงการศึกษาคือ

การสร้างความรู้ด้วยตนเอง

การสร้างความรู้ด้วยตนเอง หรือเป็นที่รู้จักกันในชื่อ Constructivism มาจากทฤษฎีพัฒนาการทางเชาวนปัญญาของเพียเจต์ (Piaget) และวัฒนธรรม สังคม และภาษาของวีกอทสกี (Vygotsky) ซึ่งเป็นกระบวนการการทำงานร่วมกันระหว่างการดูดซึม (assimilation) และการปรับโครงสร้างทางปัญญา (accommodation) กล่าวคือ เมื่อบุคคลรับข้อมูลหรือประสบการณ์ใหม่เข้าไปสัมพันธ์กับความรู้หรือโครงสร้างทางปัญญาที่มีอยู่เดิม ถ้าหากเกิดการไม่สัมพันธ์กันจะเกิดภาวะที่เรียกว่า ภาวะไม่สมดุล (disequilibrium) จึงต้องพยายามปรับสภาวะดังกล่าวให้กลับมาอยู่ในสภาวะสมดุล (equilibrium) โดยใช้กระบวนการปรับโครงสร้างทางปัญญา (accommodation) ซึ่งจะเป็นไปตามลำดับขั้นจากการมีปฏิสัมพันธ์และประสบการณ์กับสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติและการคิดเชิงตรรกะคณิตศาสตร์ (logical-mathematical experience) รวมถึงการถ่ายทอดความรู้ทางสังคม (social transmission) และวุฒิภาวะ (maturity) ที่จะเป็นเครื่องมือสำคัญในการคิดและการพัฒนาเชาวนปัญญาขั้นสูง ในมุมมองทางด้านพัฒนาการทางภาษาและความคิดของวีกอทสกีจะแยกจากกันจนเมื่ออายุมากขึ้นพัฒนาการทั้ง 2 ด้านจะไปร่วมกัน (วิญาประชากุลและประสาธ เนิ่งเฉลิม. 2553: 66-67; ทิศนา แคมมณี. 2552: 90-91)

กลวิธีการสร้างความรู้ด้วยตนเองเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา

ด้านการฟัง

ทักษะในด้านการฟังนั้นสำคัญอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียน เนื่องจากทักษะดังกล่าวสามารถทำให้ผู้เรียนมีมุมมองและรับทราบข้อมูล รวมถึงประสบความสำเร็จในด้านการสื่อสารกับผู้อื่นได้ ดังนั้นสาเหตุที่ทำให้การฟังไม่ประสบผลสำเร็จในบางครั้งมาจากผู้เรียนบางคนมีอาการเหม่อลอยและไม่สนใจในสิ่งที่ครูผู้สอนกำลังอธิบายอยู่ การฟังที่ไม่ดีย่อมนำมาในปัญหาและข้อขัดแย้ง การทดสอบการฟังกับผู้เรียนสามารถทำได้โดยการถามคำถามจากสิ่งที่ผู้เรียนได้ยิน ในระหว่างที่ฟังนั้นผู้เรียนสามารถที่จะจดบันทึกเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลได้ ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เรียนต้องตั้ง เป้าหมายในการฟังเพื่อที่จะบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้โดยเลือกฟังข้อมูลที่เฉพาะเจาะจง เช่น วัตถุประสงค์ ใจความ รายละเอียด ข้อจำกัด เป็นต้น จากงานวิจัยของสาธิตา ทองขุนวงศ์และสิรินาถ จงกลกลาง (2562: 81) ได้ทำการศึกษาเรื่องการศึกษาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์และเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ ผลการวิจัยพบว่า ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากการจัดการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ด้านการพูด

ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพจากกิจกรรมต่าง ๆ ในด้านการเรียนการสอน ได้แก่ การโต้วาทิ การแสดงบทบาทสมมติ การแสดงละคร และการนำเสนองานหน้าชั้นเรียน โดยกิจกรรมเหล่านี้เป็นสิ่งที่ส่งเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในทักษะการพูดมากขึ้น โดยก่อนที่นักเรียนจะดำเนินกิจกรรมเหล่านี้ พวกเขาต้องฝึกฝนกับเพื่อนก่อนเป็นลำดับ เพื่อลดความกลัวรวมไปถึงความตื่นเต้นเพื่อเสริมสร้างความพร้อมในการพูดนำเสนอ โดยที่มีครูผู้สอนเป็นที่เลี้ยงในการช่วยดู ฟัง หรือปรับภาษาก่อนที่จะพูดนำเสนอจริง โดยวิธีในการดำเนินงานย่อมแตกต่างกันในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น การนำเสนอหน้าชั้นเรียนครูผู้สอนอาจกำหนดหัวข้อในการนำเสนอ ผู้เรียนสามารถเลือกหัวข้อที่จะนำเสนอเองได้ หลังจากจบการนำเสนอครูผู้สอนให้ข้อเสนอแนะต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนนำจุดเด่นและจุดที่ต้องมีการพัฒนา มาปรับใช้ในการนำเสนอครั้งต่อไป ยิ่งไปกว่านั้นสื่อที่ผู้เรียนสามารถนำมาเป็นตัวอย่างในการนำเสนออาจได้มาจากหนังสือพิมพ์ โคลง กลอน นวนิยาย บทความในนิตยสาร หรือบทรายงานต่าง ๆ การวิจัยของฮิวมา ซาฟิตรี และคนอื่น ๆ (Hilma Safitri; Zainal Rafli; Ratna Dewanti. 2020: 88) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนา

ทักษะการพูดของนักเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน ผลการวิจัยพบว่า 1. การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงานมีส่วนช่วยพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนจาก 3 ตัวชี้วัด ได้แก่ ความถูกต้องแม่นยำ คำศัพท์ และความเข้าใจ จากการทำกิจกรรมที่หลากหลายใน 3 ระยะ ได้แก่ ก่อนมุ่งปฏิบัติงาน ระหว่างปฏิบัติงาน และการเน้นด้านรูปแบบ ยิ่งไปกว่านั้นทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในการทำงานเป็นคู่และกลุ่มได้เป็นอย่างดี

ด้านการอ่าน

ทักษะการอ่านมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนจำเป็นต้องอ่านอย่างไร เพื่อให้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่อ่านและสามารถนำความรู้ไปพัฒนาตนเองได้ แนวประสบการณ์การอ่านแบบเสริมต่อการเรียนรู้จึงเป็นแนวคิดหนึ่งที่ครูผู้สอนสามารถนำไปจัดการเรียนการสอนให้กับผู้เรียน โดยมีหลักการสอนที่ใช้การวางแผนและจัดกิจกรรมการสอนอ่านในสถานการณ์ต่าง ๆ ประกอบด้วย 3 ชั้น (Graves & Graves, 2003) ประกอบด้วย 1) กิจกรรมก่อนอ่านเริ่มต้นด้วยการสร้างแรงจูงใจ (Motivating) กระตุ้นและสร้างความรู้พื้นฐาน (Activating and Building Background Knowledge) ให้กับผู้เรียนโดยการสร้างความสัมพันธ์ในเรื่องที่อ่านกับชีวิตจริงของผู้เรียน (Relating the Reading to Students' Lives) ขณะเดียวกันครูผู้สอนสามารถสอดแทรกคำศัพท์และมโนทัศน์ (Pre-teaching Vocabulary and Concepts) หรืออาจจะมีการเสนอแนะกลวิธีในการอ่าน (Suggesting Strategies) ให้กับผู้เรียน การตั้งคำถาม (Pre-questioning) การทำนาย (Predicting) หรือการกำหนดทิศทาง (Direction Setting) 2) กิจกรรมระหว่างอ่านนั้นครูผู้สอนสามารถให้ผู้เรียนอ่านในใจ (Silent Reading) หรือการอ่านออกเสียง (Oral Reading by Students) หรือครูผู้สอนจะอ่านให้ผู้เรียนฟัง (Reading to Students) ซึ่งในระหว่างนี้ผู้เรียนกำลังสร้างความเข้าใจกับเรื่องที่อ่าน ครูผู้สอนอาจค่อย ๆ ลดการเสริมต่อการเรียนรู้หลังจากประเมินว่าผู้เรียนสามารถดำเนินการต่อได้ด้วยตนเองหรือไม่ อีกทั้งยังเป็นการให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนโดยเชื่อมโยงความรู้หรือประสบการณ์เดิมเข้ากับเนื้อหาที่ตนอ่านได้ และ 3) กิจกรรมหลังการอ่านเป็นขั้นสุดท้ายที่ครูผู้สอนต้องตั้งคำถาม (Questioning) ถามผู้เรียนจากเรื่องที่อ่าน หรืออาจให้ผู้เรียนอภิปราย (Discussion) แทนการถามคำถาม การแสดงละคร (Drama) หรือการเขียน (Writing) เป็นสิ่งที่สามารถวัดผู้เรียนได้ว่าเข้าใจในสิ่งที่อ่านได้มากน้อยเพียงใด จากงานวิจัยของจุฑาภรณ์ ปุณะตุง (2558: 137) ได้ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสะกดคำ (Orthography) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชุมชนบ้านตูมวิทยาจารย์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบทักษะในการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสะกดคำก่อนเรียนและหลังเรียน และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนโดยใช้เทคนิคการสะกดคำ ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดย

ใช้เทคนิคการสอนอ่านสะกดคำหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการอ่านก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 8.50 คะแนน และ 23.50 จากคะแนน 30 คะแนน ตามลำดับและความพึงพอใจโดยรวมต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการสะกดคำอยู่ในระดับมากที่สุด

ด้านการเขียน

ทักษะด้านการเขียนในชั้นเรียนครูผู้สอน เริ่มจากการให้ผู้เรียนอภิปรายในหัวข้อที่อยากเขียน โดยครูผู้สอนกำหนดเวลาในการเขียนให้กับผู้เรียนด้วย จากนั้นทั้งครูผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันระดมความคิดในเรื่องของคำศัพท์ที่จะนำมาเขียนในงานเขียน ขณะเดียวกันครูผู้สอนอาจเสริมในเรื่องของการเขียนโครงสร้างของไวยากรณ์ รวมถึงโครงสร้างทางภาษาที่จะให้เขียนด้วย ขณะที่ผู้เรียนกำลังเขียน ครูผู้สอนอาจช่วยเหลือหรือแนะนำ ถ้าผู้เรียนมีข้อสงสัยขณะที่กำลังเขียน และเมื่อผู้เรียนเขียนเสร็จผู้เรียนหรือเพื่อนทำการตรวจทานตัวสะกด ไวยากรณ์ เครื่องหมายต่าง ๆ ก่อนที่จะส่งให้ครูผู้สอน เมื่อครูผู้สอนตรวจงานเขียนเสร็จจำเป็นที่จะต้องให้ข้อเสนอแนะ เพื่อให้ผู้เรียนนำไปปรับปรุงแก้ไขในงานเขียนของตน (Ferris and Hedgcock. 2014: 343-344) ดังนั้นการที่จะสร้างทักษะการเขียนให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนได้นั้นย่อมเกิดจากการฝึกฝนทักษะดังกล่าวเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ โดยครูผู้สอนอาจให้ผู้เรียนเริ่มจากการเขียนไดอารีในแต่ละวันเพื่อเป็นการจุดประกายให้ผู้เรียนเกิดความรักในการเขียน งานวิจัยของดำเนิน ไยโท (2560: 43) ได้ทำการศึกษารื่องการพัฒนาชุดฝึกความสามารถด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการโดยใช้ชุดฝึกความสามารถด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยมีวัตถุประสงค์ คือ 1. เพื่อพัฒนาชุดฝึกความสามารถด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ 2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า 1. ชุดฝึกความสามารถด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 90.53/87.89 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 2. คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้วยวิธีการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการอยู่ในระดับมากที่สุด

การประยุกต์ใช้ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

การเรียนการสอนในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมทั้งในด้านครูผู้สอน ผู้เรียน และรูปแบบการเรียนการสอน จะเห็นได้จากเมื่ออดีตครูผู้สอนเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้และควบคุมการเรียนรู้เปลี่ยนมาเป็นให้ความร่วมมือ การอำนวยความสะดวก รวมไปถึงการช่วยเหลือผู้เรียนในการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนมี

บทบาทในการเรียนรู้อย่างเต็มที่ในการนำตนเองและควบคุมตนเองในการเรียนรู้เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายของการสร้างวิถีใหม่แห่งการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ทิศนา แคมมณี 2552: 94 – 96; สุณีย์ เหมะประสิทธิ์. 2543: 93 ได้อธิบายการนำแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สามารถทำได้ โดยมีหลักการ ได้แก่ 1) เป้าหมายของการเรียนรู้จะต้องมาจากการปฏิบัติงานจริง ผลของการเรียนรู้จะมุ่งเน้นไปที่กระบวนการ การสร้างความรู้ (Process of knowledge construction) และการตระหนักรู้ในกระบวนการ (authentic tasks) โดยที่ครูจะต้องเป็นตัวอย่างและฝึกฝนกระบวนการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนได้เห็น เมื่อผู้เรียนได้เห็นตัวอย่างจากครูแล้วจะต้องฝึกฝนการสร้างความรู้ได้ด้วยตนเอง 2) เป้าหมายของการสอนจะเปลี่ยนจากการถ่ายทอดสาระความรู้ที่แน่นอนตายตัวไปสู่การสาธิตกระบวนการแปลและสร้างความหมายที่หลากหลายให้กับผู้เรียนซึ่งการเรียนรู้ในทักษะต่าง ๆ นั้นย่อมต้องมีประสิทธิภาพถึงขั้นที่ผู้เรียนสามารถทำได้และแก้ปัญหาได้จริง 3) ผู้เรียนจะเป็นผู้ที่มีบทบาทในการเรียนรู้อย่างตื่นตัว (active) ผู้เรียนจะต้องเป็นผู้จัดกระทำกับข้อมูลหรือประสบการณ์ต่าง ๆ และจะต้องสร้างความหมายให้กับสิ่งนั้นด้วยตนเองในการเรียนการสอน โดยอาจเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับสื่อ วัสดุ เพื่อจัดกระทำ ศึกษา สืบค้น วิเคราะห์ ทดลอง กับสิ่งนั้น ๆ จนเกิดเป็นความรู้ความเข้าใจขึ้นมา โดยอาศัยกระบวนการคิดและการจัดกระทำข้อมูลอย่างแท้จริง 4) ในการจัดการเรียนการสอนครูจะต้องพยายามสร้างบรรยากาศทางสังคมจริยธรรม (social-moral) ให้เกิดขึ้น กล่าวคือ ผู้เรียนจะต้องมีโอกาสเรียนรู้ในบรรยากาศที่เอื้อต่อการสร้างปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ซึ่งทางสังคมถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญของการสร้างความรู้ การร่วมมือและการแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด และประสบการณ์ ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนและบุคคลอื่น ๆ จะช่วยให้การเรียนรู้ของผู้เรียนกว้างขึ้น ชับซ้อนขึ้น และหลากหลายขึ้น ดังนั้นจึงจำเป็นต้องอาศัยกระบวนการกลุ่ม (group process) หรือการเรียนแบบร่วมมือ (cooperative learning) 5) ในการเรียนการสอนผู้เรียนมีบทบาทในการเรียนรู้อย่างเต็มที่ โดยผู้เรียนจะนำตนเองและควบคุมตนเองในการเรียนรู้ ซึ่งต้องดำเนินการภายใต้การปฏิบัติในสภาพจริงหรือใกล้เคียงกับสภาพจริงมากที่สุด นั่นคือ ต้องให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรง โดยการใช้ปฏิบัติและโดยการใช้คิด (hands-on and minds-on experience) 6) บทบาทของครูแตกต่างไปจากเดิมที่ เป็นผู้ถ่ายทอดความรู้และควบคุมการเรียนรู้ เปลี่ยนเป็นการให้ความร่วมมืออำนวยความสะดวก และช่วยเหลือผู้เรียนในการเรียนรู้ ให้คำปรึกษา แนะนำทั้งด้านวิชาการและด้านสังคมให้แก่ผู้เรียน ดูแลให้ความช่วยเหลือผู้เรียนที่มีปัญหา และประเมินการเรียนรู้ของผู้เรียน 7) ในการประเมินผลการเรียนการสอนขึ้นอยู่กับความสนใจและการสร้างความหมายที่แตกต่างกันของบุคคล ผลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจึงมีลักษณะที่หลากหลายโดยประเมินตามจุดมุ่งหมายในลักษณะที่ยืดหยุ่นในแต่ละบุคคล ซึ่งต้องอาศัยบริบทที่มีอยู่จริง

จากหลักการดังกล่าวข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ในการนำแนวคิดไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้น ครูต้องปรับพฤติกรรมของตนเองในการเรียนการสอน โดยเน้นการสาธิตประกอบการสอน

ช่วยเหลือผู้เรียนที่มีปัญหา ฝึกผู้เรียนจากการปฏิบัติงานจริง เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสร้างความรู้ได้ด้วยตนเอง อีกทั้งครูยังต้องสร้างบรรยากาศทางสังคมให้ผู้เรียนได้รู้จักการร่วมมือและการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และประสบการณ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และบุคคลอื่น ๆ รวมไปถึงการวัดและประเมินผลที่หลากหลายและยืดหยุ่นแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล

บทบาทของครูผู้สอนสำหรับการสร้างความรู้ด้วยตนเองในการจัดการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ครูผู้สอนควรคำนึงถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันในด้านอายุ ความรู้ เนื้อหา รวมถึงวิธีการสอน (Performance and Targeted Programmes Branch, 2002 อ้างถึงใน จุฬารัตน์ กองแก้ว, 2558: 196; วิโรจน์ สารรัตน์, 2556: 32-33; พรพิมล พรพิรชณม์, 2550: 67) ได้อธิบายไว้ว่า การให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่มเพื่อช่วยให้สมาชิกแต่ละคนได้ทำงานและแบ่งปันประสบการณ์ร่วมกันได้อย่างทั่วถึงเพื่อให้งานออกมาได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด รวมถึงแนะนำเทคนิคการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนที่มีหลากหลายวิธีเพื่อให้ผู้เรียนมีแนวทางในการนำไปปฏิบัติ โดยครูผู้สอนจะต้องเข้าใจความแตกต่างระหว่างสไตล์การเรียนรู้ในรูปแบบต่าง ๆ และสามารถกำหนดสไตล์การเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันได้ จากนั้นเป็นพี่เลี้ยงแนะนำแนวทางชีวิตให้กับผู้เรียนในด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะในสังคมปัจจุบันที่แวดล้อมไปด้วยปัญหาต่าง ๆ มากมาย เช่น ยาเสพติด การพนัน ครอบครัวยุคใหม่ การบริหารจัดการชั้นเรียนโดยการตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนว่าเข้าใจ จากการถามด้วยคำถามที่ให้ผู้เรียนตอบ โดยการถามแบบนี้จะเป็นการช่วยให้ผู้เรียนบอกเล่ารายละเอียดได้มากขึ้น จากนั้นครูผู้สอนค่อยเริ่มต่อดำเนินการด้วยคำถามที่ทำให้ผู้เรียนได้ใช้การคิดวิเคราะห์มากขึ้นด้วยการถาม Wh-Questions และ How เป็นต้น และระลึกอยู่เสมอว่าผู้เรียนทุกคนมีทักษะและความรู้เดิมที่มีอยู่ในตัวเอง ขึ้นอยู่กับว่าพวกเขาจะ นำออกมาใช้ในการเรียนรู้เมื่อไร นั้นย่อมเป็นบททดสอบของครูผู้สอนในการที่จะดึงสิ่งที่มีอยู่ในตัวผู้เรียนออกมาให้ได้มากที่สุดนั่นเอง โดยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสื่อจริงในสิ่งแวดล้อมออนไลน์ เช่น ไลน์ อีเมล ทวิตเตอร์ เป็นต้น เพื่อให้สัมผัสและเข้าถึงกับประสบการณ์จริงจากอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์มากกว่าจากที่เคยเรียนเฉพาะแค่ในหนังสือ รวมถึงยอมรับและส่งเสริมการริเริ่มการเป็นตัวของตัวเองของผู้เรียน จะช่วยพัฒนาความมีเอกลักษณ์ทางวิชาการเฉพาะตัวของผู้เรียน รวมถึงออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดที่ซับซ้อนยิ่งขึ้นในการเชื่อมโยงและสรุปความคิดรวบยอดต่าง ๆ โดยการวิเคราะห์ ทำนาย และให้คำอธิบายความคิดของตนเองได้เพื่อเป็นการพัฒนาความคิดขั้นสูงของผู้เรียน

บทบาทของผู้เรียนสำหรับการสร้างความรู้ด้วยตนเองในการจัดการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ผู้เรียนควรคำนึงถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง ได้แก่ 1) ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความคิดมากกว่าการไปรับความคิดหรือข้อมูลของผู้อื่นมา 2) ผู้เรียนต้องเรียนรู้โดยวิธีแปลความหมายแทนที่จะฟังความหมายโดยตรงจากครูผู้สอน 3) ผู้เรียนต้องมีความเข้าใจอย่างถ่องแท้ในการที่จะเรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่ง 4) ผู้เรียนต้องไม่ลอกเลียนแบบแนวคิดของครูผู้สอนแต่สามารถนำมาปรับแล้วสร้างเป็นแนวคิดใหม่ที่มาจากตัวผู้เรียนเอง และ 5) สิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนรู้และวิธีเรียนมีผลกระทบจากบริบททางสังคม

รูปแบบการเรียนการสอนสำหรับการสร้างความรู้ด้วยตนเองในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ในปัจจุบันทักษะการสื่อสารโดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะในด้านการฟังและการพูด เนื่องจากในอดีตการเรียนการสอนจะเน้นไปที่ไวยากรณ์แต่ผู้เรียนกลับสื่อสารไม่ได้ ทำให้ต้องมีการปรับรูปแบบการเรียนการสอนใหม่โดยให้ผู้เรียนมีการสื่อสารกันมากยิ่งขึ้นจากการทำงานร่วมกันในกลุ่มสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดปฏิสัมพันธ์ในการสื่อสาร การเก็บรวบรวมข้อมูล การคิดวิเคราะห์ในการแก้ปัญหา ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนนำประสบการณ์ส่วนตัวมาใช้ในชีวิตจริงนอกเหนือจากในห้องเรียน (Nunan. 2004: 1) ยิ่งไปกว่านั้นขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการสร้างความรู้ด้วยตนเอง ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน (นาตยา ปิลันธนาพันธ์. 2546: 120 อ่างถึงใน พรพิมล พรพีรชนม์. 2550: 158) ดังนี้

ขั้นที่ 1 การสัมผัสหรือเข้าถึงสิ่งที่เรียน (Engage) โดยที่ผู้เรียนเชื่อมโยงประสบการณ์ที่เคยมีมาก่อนกับสิ่งที่กำลังจะเรียน

ขั้นที่ 2 สำรวจ (Explore) โดยที่ผู้เรียนสำรวจ ทำนาย ทดลอง สังเกต ค้นพบ จดบันทึก ทดสอบ เข้าและอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องที่เรียนจากการลงมือทำกิจกรรม ซึ่งมีครูผู้สอนทำหน้าที่อธิบาย ชี้แนะให้น้อยที่สุดหรืออาจจะไม่ชี้แนะเลย แต่คอยจัดโอกาส สนับสนุน ฟัง สังเกต ถาม และให้คำปรึกษาเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้

ขั้นที่ 3 อธิบาย (Explain) โดยที่ผู้สอนคอยช่วยเหลือส่งเสริมให้ผู้เรียนได้สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง อธิบายความหมายของสิ่งต่าง ๆ จากที่รวบรวมข้อมูลมาได้ และส่งเสริมให้ผู้เรียนรับฟังและประเมินความคิดต่าง ๆ จากเพื่อน

ขั้นที่ 4 ตกแต่งรายละเอียด (Elaborate) โดยที่ผู้เรียนประยุกต์สิ่งที่เรียนรู้อย่างเข้ากับการทำงานหรือสถานการณ์อื่นที่คล้ายคลึงกัน แล้วให้ผู้เรียนอธิบายความเข้าใจของตนให้เพื่อนฟัง เพื่อให้ผู้เรียนได้เปรียบเทียบประเมินความคิดเห็นของกันและกัน ในขั้นนี้ครูผู้สอนควรฝึกให้ผู้เรียนได้ตั้งคำถาม

สมมติฐาน เสนอทดลอง แก้ปัญหา บันทึกการสังเกต สรุป ตรวจสอบ และศึกษาจากเพื่อนด้วยกันเพื่อความเข้าใจ

ขั้นที่ 5 การประเมิน (Evaluate) โดยที่ครูผู้สอนจะประเมินความเข้าใจของผู้เรียนโดยการสังเกตถามคำถามปลายเปิด แล้วให้ผู้เรียนแสดงความเข้าใจโดยการตอบคำถามเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้น ๆ

หากเปรียบเทียบขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการสร้างความรู้ด้วยตนเอง จะเห็นว่าเป็นไปในทางเดียวกันกับการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาที่เป็นกระบวนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความคิด และการตัดสินใจอย่างเป็นระบบ สามารถสร้างความรู้ ค้นพบความรู้ได้ด้วยตนเอง โดยมีจุดเน้นที่การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทั้งทางร่างกาย สติปัญญา สังคม และอารมณ์ แบ่งออกเป็น 7 ขั้นตอน (วาสนา กิรติจำเริญ. 2560: 74-75) ประกอบด้วย 1) ขั้นทบทวนความรู้เดิมเพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีความพร้อมในการเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิมของตน กิจกรรมในขั้นนี้ ได้แก่ การสนทนาซักถามให้ผู้เรียนบอกสิ่งที่เคยเรียนรู้ การให้ผู้เรียนเล่าประสบการณ์เดิม หรือการให้ผู้เรียนแสดงโครงสร้างความรู้ (Graphic Organizer) เดิมของตน 2) ขั้นแสวงหาความรู้ใหม่เพื่อให้ผู้เรียนหาความรู้เพิ่มเติมจากแหล่งความรู้ต่าง ๆ 3) ขั้นศึกษาทำความเข้าใจความรู้ใหม่และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิมเพื่อให้ผู้เรียนสร้างความหมายของข้อมูลหรือประสบการณ์ใหม่ สรุปความเข้าใจแล้วเชื่อมโยงกับความรู้เดิม โดยให้ผู้เรียนใช้กระบวนการคิด กระบวนการกลุ่มหรือกระบวนการแก้ปัญหา 4) ขั้นแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่มเพื่ออาศัยกลุ่มเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบความรู้ ความเข้าใจ และขยายความรู้ของตนให้กว้างขึ้น โดยให้ผู้เรียนแต่ละคนแบ่งปันความรู้ความเข้าใจให้ผู้อื่นรับรู้ และให้กลุ่มช่วยกันตรวจสอบความรู้ความเข้าใจซึ่งกันและกัน 5) ขั้นสรุปและจัดระเบียบความรู้เพื่อให้ผู้เรียนจดจำสิ่งที่เรียนรู้ได้ง่าย โดยให้ผู้เรียนสรุปประเด็นสำคัญ ทั้งความรู้เดิมและความรู้ใหม่แล้วนำมารวบรวมเรียบเรียงให้ได้ใจความสาระสำคัญครบถ้วน สะดวกแก่การจดจำ 6) ขั้นแสดงผลงานเพื่อให้โอกาสผู้เรียนได้ตรวจสอบความรู้ความเข้าใจของตนด้วยการได้รับข้อมูลย้อนกลับจากผู้อื่น โดยให้ผู้เรียนแสดงผลงานการสร้างความรู้ของตนด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น จัดนิทรรศการ แสดงบทบาทสมมติ เขียนเรียงความ วาดภาพ แต่งคำประพันธ์ เป็นต้น และ 7) ขั้นประยุกต์ใช้ความรู้เพื่อฝึกฝนให้ผู้เรียนนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ให้เกิดความเข้าใจและความชำนาญซึ่งเท่ากับส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์ ดังนั้นทั้งกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการสร้างความรู้ด้วยตนเองและการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาเป็นกระบวนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเองโดยมีครูผู้สอนเป็นผู้อำนวยความสะดวกและช่วยเหลือส่งเสริมเพื่อทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจและเชื่อมั่นในการนำความรู้ที่ตนเองสร้างมานั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการเรียนรู้

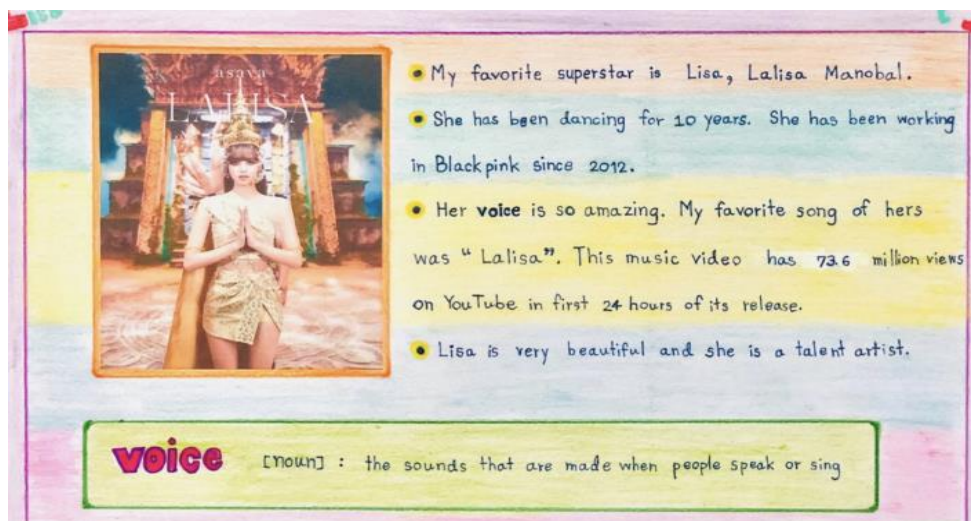
จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าทักษะทั้งหมดนั้นมีความจำเป็นอย่างมากในศตวรรษที่ 21 แสดงให้เห็นถึงศักยภาพในด้านของปัญญา การปฏิบัติงาน ความคิด ความสร้างสรรค์ที่เท่าทันต่อโลกในปัจจุบัน การเรียนรู้เหล่านี้ไม่ได้ถูกจำกัดอยู่ภายในห้องเรียนเพียงอย่างเดียว แต่การสื่อสารและร่วมงานกับบุคคลอื่น

ที่สอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีการความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) ที่เน้นให้ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอน มีโอกาสในการสร้างความรู้ โดยมีการเชื่อมโยงจากประสบการณ์เดิมเข้ากับประสบการณ์ที่กำลังมีส่วนร่วมในปัจจุบันไปพร้อมกับการมีปฏิสัมพันธ์กับบริบทรอบตัว ได้แก่ ครู เพื่อน สิ่งแวดล้อม สารสนเทศ สื่อการเรียนการสอน รวมไปถึงภาระงานที่กำลังปฏิบัติ โดยต้องอาศัยความคิด ความจำ และการลงมือปฏิบัติ โดยทั้งหมดนี้เรียกว่า การเรียนรู้ ที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถสร้างความรู้ด้วยตนเองได้ (Ertmer; & Newby. 2013: 55) ทั้งนี้ในการจัดการเรียนการสอนของวิชาภาษาอังกฤษด้วยการนำแนวคิดมาใช้ รวมไปถึงการจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้และพัฒนาในทักษะที่มีความคล้ายกับสภาพจริงในสังคม นั่นถือว่าการตอบโจทย์ที่ว่าด้วยเรื่องการทำอย่างไรเพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะชีวิต (อัญชลี จันทร์เสม และคณะ. 2559: 117)

การประยุกต์ใช้ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองในการทำกิจกรรมวิชาภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21

การประยุกต์ใช้ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 คือ การเพิ่มศักยภาพให้กับตัวผู้เรียนเองรวมถึงให้ความสำคัญกับบทบาทของครูผู้สอน ถือเป็นปัจจัยแวดล้อมที่มีอิทธิพลโดยตรงต่อผู้เรียน เพื่อให้มีความเข้าใจในการเรียนรู้และแนวทางในการส่งเสริมพัฒนาพฤติกรรมในการสร้างความรู้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ การสร้างความรู้ด้วยตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษส่งผลให้ประสิทธิภาพในทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของผู้เรียนนั้นสูงขึ้น จากกิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้นสำหรับผู้เรียนในระดับประถมศึกษา เช่น การฟังเพลงภาษาอังกฤษ การพูดคุยกับอาจารย์ชาวต่างชาติ การอ่านและเขียนอีเมลตอบกลับจากเพื่อนชาวต่างชาติ ฯลฯ จึงมีความจำเป็นที่ครูผู้สอนควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติและพัฒนาทั้งปัจจัยภายใน คือ ด้านปัญญา ปัจจัยภายนอก คือ ด้านสังคมอย่างต่อเนื่อง

ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 นั้น กิจกรรมในวิชาภาษาอังกฤษต้องทำทนายและเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับพัฒนาการและวัยรวมถึงสิ่งแวดล้อมของผู้เรียน ผู้เขียนจึงขอนำเสนอโครงการ เรื่อง “My favorite superstar” ที่เป็นผลงานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ไว้ ดังนี้

จากกิจกรรม “My Favorite Superstar” ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ผู้เขียนนำทักษะการเรียนรู้ 4C's ได้แก่ ด้านการคิดวิเคราะห์ (Critical Thinking) การสื่อสาร (Communication) การร่วมมือกันทำงาน (Collaboration) และความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) โดยใช้ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน มาบูรณาการกับจุดประสงค์การเรียนรู้ทั้งด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย แสดงในตารางที่ 1

จุดประสงค์การเรียนรู้			ทักษะการเรียนรู้ 4C's			
ด้านความรู้ (Knowledge)	ด้านทักษะและกระบวนการ (Practice / Process)	ด้านคุณลักษณะ (Attribute)	การคิดวิเคราะห์ (Critical Thinking)	การสื่อสาร (Communication)	การร่วมมือ (Collaboration)	ความคิดสร้างสรรค์ (Creativity)
ผู้เรียนสามารถบรรยายศิลปะในตารางที่ตนเองชื่นชอบได้	ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์และคิดสร้างสรรค์	ปลูกฝังให้ผู้เรียนกล้าแสดงออกและมุ่งมั่นในการทำงาน	ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการตั้งคำถามโดยใช้กระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณในการวิเคราะห์และประเมินค่าในคำตอบ	ผู้เรียนสื่อสารโดยการให้การบรรยายลักษณะของศิลปะในตารางที่ตนเองชื่นชอบให้ผู้อื่นรับรู้และเข้าใจได้ ด้วยวิธีการนำเสนอหน้าชั้นเรียน	ผู้เรียนนำเสนอหน้าชั้นเรียนเป็นการแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อน โดยเพื่อนสามารถให้ข้อเสนอแนะซึ่งกันและกันได้ หรือมี	ผู้เรียนใช้จินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบงาน

จุดประสงค์การเรียนรู้			ทักษะการเรียนรู้ 4C's			
ด้านความรู้ (Knowledge)	ด้านทักษะและกระบวนการ (Practice / Process)	ด้านคุณลักษณะ (Attribute)	การคิดวิเคราะห์ (Critical Thinking)	การสื่อสาร (Communication)	การร่วมมือ (Collaboration)	ความคิดสร้างสรรค์ (Creativity)
				การเขียนโปสเตอร์ การหาและเรียบเรียงข้อมูลจากสื่อที่หลากหลาย	การทำงานเป็นกลุ่มย่อยที่ทุกคนมีบทบาทชัดเจน	

ตาราง 1 จุดประสงค์การเรียนรู้และทักษะการเรียนรู้ 4C's

สรุป

การประยุกต์ใช้ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญในการเรียน รวมถึงการสร้างความรู้ ที่มีเชื่อมโยงจากประสบการณ์เดิมเข้ากับประสบการณ์ที่กำลังมีส่วนร่วมในปัจจุบัน พร้อมกับการมีปฏิสัมพันธ์กับบริบทรอบตัว โดยทั้งหมดนี้คือ การเรียนรู้ ที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถสร้างความรู้ด้วยตนเองได้ การเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 คือ การเพิ่มศักยภาพให้กับตัวผู้เรียนเองรวมถึงให้ความสำคัญกับบทบาทของครูผู้สอน ถือเป็นปัจจัยแวดล้อมที่มีอิทธิพลโดยตรงต่อผู้เรียน เพื่อให้มีความเข้าใจในการเรียนรู้และแนวทางในการส่งเสริมพัฒนาพฤติกรรมในการสร้างความรู้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ การสร้างความรู้ด้วยตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษส่งผลให้ประสิทธิภาพในทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของผู้เรียนนั้นสูงขึ้น จากกิจกรรมต่างๆ ที่จัดขึ้นสำหรับผู้เรียนในระดับประถมศึกษา เช่น การฟังเพลงภาษาอังกฤษ การพูดคุยกับอาจารย์ชาวต่างชาติ การอ่านและเขียนอีเมลตอบกลับจากเพื่อนชาวต่างชาติ ฯลฯ จึงมีความจำเป็นที่ครูผู้สอนควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ครูผู้สอนมีบทบาทสำคัญอย่างมากในการวางแผนการจัดการเรียนการสอนโดยช่วยเหลือ แนะนำ สนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ยิ่งไปกว่านั้นรูปแบบการเรียนการสอนไม่ใช่สอนแต่ให้หนังสือหรือตำราเรียน แต่ผู้สอนต้องสอนให้ผู้เรียนสามารถค้นคว้าข้อมูลหาคำตอบได้ด้วยตนเอง อีกทั้งครูผู้สอนยังต้องปรับวิธีการสอนและหาแนวคิดหรือทฤษฎีใหม่ ๆ ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันในด้านสื่อการเรียน ดังนั้นครูผู้สอนและผู้เรียนต้องร่วมมือให้ความสำคัญกับการเรียนการสอนให้มากขึ้น เพื่อเสริมสร้างศักยภาพที่มีอยู่เพื่อพัฒนาศักยภาพการศึกษาของไทย

บรรณานุกรม

- จุฬารัตน์ ปุณณะตุง. (2558, กรกฎาคม-กันยายน). การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสะกดคำ (Orthography) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. *วารสารวิชาการศรีปทุม ชลบุรี*. 12(1): 137-145
- จุฬารัตน์ กองแก้ว. (2558, เมษายน-มิถุนายน). แนวทางในการสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมเพื่อเสริมสร้างทักษะสำหรับศตวรรษที่ 21 ในบริบทของไทย. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*. 17(2): 192-200.
- ดำเนิน โยโท. (2560, พฤษภาคม-สิงหาคม). การพัฒนาชุดฝึกความสามารถด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการโดยใช้ชุดฝึกความสามารถด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. *วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ*. 11(2): 43-52.
- ทีศนา เขมมณี. (2552). *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เบญจวรรณ ถนอมชยวิช และคณะ. (2559, พฤษภาคม- สิงหาคม). ทักษะแห่งศตวรรษที่ 21: ความท้าทายในการพัฒนานักศึกษา. *วารสารเครือข่ายวิทยาลัยพยาบาลและการสาธารณสุขภาคใต้*. 3(2): 208-222
- บุญเลี้ยง ทุมทอง. (2556). *ทฤษฎีและการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ เอส. พรินติ้ง ไทย แพลคตอรี.
- พรพิมล พรพิรชนม์. (2550). *การจัดการกระบวนการเรียนรู้*. สงขลา: เหมการพิมพ์สงขลา.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และเพยาร์ ยินดีสุข. (2556). *ทักษะ 5C เพื่อการพัฒนาหน่วยการเรียนรู้และการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วาสนา กীরติจำเริญ. (2560). *ทักษะและเทคนิคการสอนในศตวรรษที่ 21*. นครราชสีมา: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- วิโรจน์ สารรัตน์. (2556). *กระบวนการค้นคว้าใหม่ทางการศึกษา กรณีที่คณะต่อการศึกษาศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพฯ: ทิพยวิสุทธิ.
- วีณา ประชากุล และ ประสาท เนืองเฉลิม. (2553). *รูปแบบการเรียนการสอน*. มหาสารคาม: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- สาธิตมา ทองขุนวงศ์และสิรินาถ จงกลกลาง. (2562, มกราคม-เมษายน). การศึกษาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์. *วารสารศึกษาศาสตร์ปริทัศน์*. 34(1): 81-90
- สุชนินทร์ บัณฑิตนันทกุล. (2558, มกราคม-มิถุนายน). ประสิทธิภาพการอ่านแบบเสริมต่อการเรียนรู้กับการพัฒนาความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ. *วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*. 16(1): 59-67.
- สุนีย์ เหมะประสิทธิ์. (2543). *ทฤษฎีวรรณกรรม*. สารานุกรมศึกษาศาสตร์. 21: 91-96.
- สุรียาพร นพกรเศรษฐกุล. (2562). ทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ของครู โรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดระยองสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 18. งานนิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษามหาบัณฑิต). บุรพา: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2553). *หลักการสอน*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- อัญชลี จันทร์เสมอ และคณะ. (2559, กรกฎาคม-ธันวาคม). ทักษะในศตวรรษที่ 21กับการจัดการศึกษาภาษาต่างประเทศจากนโยบายถึงผู้สอน. *วารสารบรรณศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*. 9(2): 114-123
- Ertmer, Peggy A.; & Newby, Timothy J. (2013). *Behaviorism, Cognitivism, Constructivism: Comparing Critical Features from an Instructional Design Perspective*. Performance Improvement Quarterly. 26(2): 43-71.
- Ferris, D. R.; & Hedgcock, J. S. (2014). *Teaching L2 composition: Purpose, process, and practice*. 3rd ed. New York: Routledge.
- Gilberton, Ken.; & others. (2006). *Outdoor education methods and strategies*. Champaign, IL: Human Kinetics.
- Graves, M. F.; & Graves, B. B. (2003). *Scaffolding Reading Experiences: Designs for Students Success*. 2nd ed. Massachusetts: Christopher-Gordon.
- Nunan, D. (2004). *Task-Based Language Teaching*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Safitri, Hima; Rafli, Zainal; & Dewanti, Ratna. (2020). Improving Students' Speaking Skills through Task-Based Learning: An Action Research at the English Department. *International Journal of Multicultural and Multireligious Understanding*. 7(6): 88-99.
- Wallace, T.; & others. (2004). *Teaching speaking, listening and writing*. France: Typhon.